

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci

žalobce: **Frank Bold Society**, IČO 65341490
sídlem Údolní 33, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretské nám. 101/5, Praha 1 - Hradčany

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 16. 9. 2014, č. j. 115217/2014-TO,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podáním žaloby u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 16. 9. 2014, č. j. 115217/2014-TO (dále jen napadené rozhodnutí), jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

2014, č. j. 112601/2014-TO, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 31. 4. 2014.

2. V prvním žalobním bodu žalobce vyslovil nesouhlas s tím, že žalovaný na žádost aplikoval zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o svobodném přístupu k informacím), neboť žádost byla podána podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o právu na informace o životním prostředí). Žalovaný měl aplikovat ten právní předpis, který z hlediska vymezení předmětu úpravy na danou situaci dopadal, tj. zákon o právu na informace o životním prostředí. Žalobce v této souvislosti polemizoval s jednotlivými závěry uvedenými v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že směrnice Rady 90/313/EHS, o svobodě přístupu k informacím o životním prostředí (platná od 15. 6. 1990 do 14. 2. 2005), to je v době nabytí účinnosti zákona o právu na informace o životním prostředí, představovala tzv. minimální standard. Zákon o právu na informace o životním prostředí vymezuje pojem informace o životním prostředí širěji, nad rámec minimálního standardu uvedeného ve směrnici, z jehož definice vycházel např. rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-316/01 Glawischnig. Nová směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/4/ES o přístupu veřejnosti k informacím o životním prostředí a o zrušení směrnice Rady 90/313/EHS nemohla být vzhledem k datu její účinnosti uplatněna a nebyla daným rozsudkem ani interpretována. Přístup veřejnosti k informacím týkajícím se životního prostředí je nutné vykládat v souladu s čl. 2 odst. 3 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně ve věcech životního prostředí (dále jen Aarhuská úmluva). Žalobce nesouhlasil s názorem, že jím požadované informace nebyly informacemi o životním prostředí ve smyslu zákona o právu na informace o životním prostředí, neboť se týkaly řízení o porušení práva Evropské unie. Z dikce zákona o právu na informace o životním prostředí, zejména z jeho ustanovení § 2, v žádném případě nelze dovodit, že informacemi o životním prostředí jsou ve smyslu tohoto zákona pouze „faktické informace o životním prostředí“. Žalobce dále uvedl, že je přesvědčen, že orgány Evropské unie rozlišují mezi řízením o porušení evropského práva v oblasti životního prostředí a evropského práva v jiné oblasti. Povinnost orgánů EU poskytovat informace o své činnosti je upravena nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen nařízení č. 1049/2001). Nařízení č. 1049/2001 je obecnou právní úpravou, která se použije na jakoukoli žádost o přístup k informacím, které jsou v držení orgánu EU. Ve vztahu k poskytování informací o životním prostředí orgány EU má vůči nařízení č. 1049/2001 povahu *lex specialis* nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1367/2006 o použití Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství (dále jen nařízení č. 1367/2006). Obdobný vztah platí i mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem o právu na informace o životním prostředí. Otázka, zda jsou požadované informace „součástí řízení o porušení evropského práva“, nemá pro určení, podle kterého zákona je na místě postupovat, žádný význam. Tato otázka se může uplatnit až při případné aplikaci zákonných důvodů pro omezení práva na informace. V případě zákona o právu na informace o životním prostředí je taková výjimka zakotvena v § 8 odst. 2 písm. c). Žalovaný měl aplikovat zákon o právu na informace o životním prostředí. Vnitrostátní legislativa žalovanému neumožňovala, aby žádost odmítl. Napadené rozhodnutí je v konečném důsledku v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

3. Ve druhém žalobním bodě žalobce uvedl, že odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, a to s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU, týkající se aplikace nařízení č. 1049/2001, by bylo problematické i v případě, že by bylo na místě žádost vyřídit podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce namítl, že žalovaný jakožto povinný subjekt byl především povinen postupovat podle platného právního řádu České republiky, resp. zákona o právu na informace o životním prostředí. Jestliže vnitrostátní legislativa členského státu EU poskytnutí určitých informací umožňuje, nemůže se orgán členského státu tomuto požadavku bránit s odkazem na výklad, podle něž by obdobné informace orgán EU poskytnout nemusel. Pokud jde o dokumenty pocházející od orgánů České republiky, vyjádřil žalobce přesvědčení, že při rozhodování o jejich poskytování se musí povinné subjekty řídit vnitrostátní legislativou, vyloženou v souladu s těmi předpisy EU, které na poskytování informací vnitrostátními orgány dopadají (v daném případě tedy především směrnicí 2003/4/ES), nikoli však analogickým výkladem předpisu, který upravuje poskytování informací orgány EU, tj. nařízení EU č. 1049/2001 a č. 1367/2006. Žalobce dále uvedl, že judikatura Soudního dvora EU, již se dovolával žalovaný, na projednávanou věc nedopadá. I kdyby však na ni dopadala, nevyhověl by žalovaný požadavkům této judikatury, neboť se nevypořádal s argumentací žalobce, proč v předmětné věci převažoval veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací nad obecným zájmem na ochraně důvěrnosti informací z řízení o porušení práva EU. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval důvody uvedené v odůvodnění rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
5. K vyjádření žalovaného byla soudu dne 22. 4. 2015 doručena replika žalobce, v níž žalobce uvedl, že argumentace obsažená ve vyjádření žalovaného nijak nezpochybňuje závěr, že žalobcova žádost o informace měla být vyřízena v režimu zákona o právu na informace o životním prostředí. Žalobce dále zdůraznil, že rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-316/01 Glawischnig, který žalovaný opakovaně uváděl k podpoře svých tvrzení, obsahuje výklad dnes již neúčinné směrnice 90/313/EHS, která pojem informace o životním prostředí definovala značně užším způsobem, než aktuálně účinná směrnice 2003/4/ES, která je relevantní pro tento případ, což v uvedeném rozsudku uvádí sám Soudní dvůr. Pokud jde o rozsudek ve věci T-29/08 LPN v. Komise a návazný rozsudek ve spojených věcech C-514/11 a C-605/11, na které se odvolával žalovaný, odkaz na ně v souvislosti s interpretací pojmu informace o životním prostředí je dle žalobce zcela nepřipadný. Veškerá judikatura Soudního dvora EU citovaná žalovaným v jeho vyjádření (a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně) se týká výlučně výkladu nařízení č. 1049/2001, případně pak nařízení č. 1367/2006 a poskytování informací orgány EU podle těchto nařízení. Žádné z citovaných rozhodnutí Soudního dvora se netýká případu, kdy by bylo sporné, zda může informace, týkající se řízení o porušení práva EU, poskytnout členský stát.
6. Ze správního spisu předloženého žalovaným vyplývají následující skutečnosti.

Dne 31. 7. 2014 podal žalobce žalovanému žádost o poskytnutí informací o životním prostředí podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí. Žalobce žádal poskytnutí informací, vztahujících se k řízení zahájenému Komisí podle čl. 258 Smlouvy o fungování Evropské unie, a to řízení týkajícímu se možného porušení

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/50/ES o kvalitě vnějšího ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu č. 2008/2186.

7. Dne 14. 8. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že žadatelem požadované informace nelze považovat za informace o životním prostředí ve smyslu § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí, neboť jejich povaha se odvíjí od účelu a charakteru řízení o porušení unijního práva podle čl. 258 Smlouvy o fungování EU. Účelem řízení o porušení unijního práva je předně získání podkladů pro kvalifikované posouzení ze strany Komise, zda členský stát porušil požadavky vyplývající z unijního práva, a v případě takového zjištění docílení toho, aby členský stát rozpor s unijním právem odstranil. Obsahem sdělovaných informací jsou zejména argumenty právní, kdy případné faktické informace jsou pouhým jejich doplňkem, proto je nelze z dotčeného sdělení učiněného v rámci řízení o porušení unijního práva vydělovat. Stejný postoj ke sdělování informací v rámci řízení o porušení unijního práva zastávají orgány Unie, postupují-li podle nařízení č. 1049/2001 (viz rozsudek Tribunálu Soudního dvora EU ze dne 9. 9. 2011 ve věci T-29/08 *LPN v. Komise*). Správní orgán I. stupně proto dospěl k závěru, že na předmětnou žádost nelze použít zákon o právu na informace o životním prostředí, ale zákon o svobodném přístupu k informacím. Ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím může povinná osoba odmítnout poskytnutí informace, týká-li se rozhodovací činnosti soudů, a to včetně soudů nadnárodních, tj. i Soudního dvora EU. Řízení o porušení unijního práva vedené dle čl. 258 a násl. Smlouvy o fungování EU je pak standardním řízením před soudním orgánem, jak plyne jednak z dikce čl. 258 a násl. Smlouvy o fungování EU, ale také ze systematického zařazení těchto ustanovení v rámci SFEU (část šestá, Hlava I., Kapitola 1., Oddíl 5. Soudní dvůr Evropské unie). Ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno interpretovat tak, že se vztahuje i na prejudiciální fázi řízení před Komisí. Nadto samo unijní právo umožňuje Komisi odmítnout zpřístupnění dotčených dokumentů, a to na základě čl. 4 bod 2 nařízení č. 1049/2001. Správní orgán I. stupně odkázal v této souvislosti na rozsudky Tribunálu ve věci T-36/04 (zejména body 73 – 82, 122), Soudního dvora EU ve spojených věcech C-514/07, C-528/07 a C-532/07, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 8A 7/2011-57. Neexistuje důvod, proč by mělo být nakládáno odlišně s informacemi v různých řízeních o porušení unijního práva pouze proto, že část výtek směřuje vůči namítanému porušení požadavků přijatých Uníí na základě ustanovení čl. 191 až 193 SFEU (předchozí čl. 174 až 176 Smlouvy o založení Evropského společenství), tj. v oblasti ochrany životního prostředí. Takové odlišné zacházení s informacemi v rámci řízení o porušení unijního práva nemůže být ospravedlněno ani zvláštním zájmem na zveřejňování, resp. zpřístupňování informací o životním prostředí.
8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce rozklad, v němž byla jeho argumentace obdobná jako v podané žalobě, tj. žalobce nesouhlasil s tím, že by jím požadované informace nebyly informacemi o životním prostředí ve smyslu § 2 písm. a) bodu 3., 6. a 8. zákona o právu na informace o životním prostředí a správní orgán I. stupně dle jeho názoru pochybil, když jeho žádost vyřídil v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím a nikoli podle zákona o právu na informace o životním prostředí.
9. Napadeným rozhodnutím ministr zahraničních věcí rozklad žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že pojem „informace o životním prostředí“ obsažený v § 2

písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí byl převzat z unijního práva, konkrétně z čl. 2 odst. 1 směrnice 2003/4/ES. Jedná se o autonomní pojem unijního práva, který je potřeba vykládat ve všech členských státech jednotně (viz rozsudek Soudního dvůr EU odmítl, že by se pojem informace o životním prostředí měl automaticky vztahovat na všechny informace, které mají nějakou souvislost, byť jen minimální, s aspekty životního prostředí, ale podstatný je převažující charakter dotčené informace (dokumentu). Pro charakter dokumentů je přitom určující, že se týkají řízení o porušení unijního práva (viz T-29/08 *LPN v. Komise*, C-514/11 a C-605/11 *LPN a Finsko v. Komise*). Dokumentům vzniklým v řízení o porušení unijního práva je nutno poskytnout stejnou ochranu, jakou jim poskytuje unijní právo. V opačném případě by byl narušen cíl sledovaný výjimkou ze zpřístupnění veřejnosti pro dokumenty vzniklé v rámci řízení pro porušení unijního práva, zejména ochrana důvěrnosti jednání mezi Komisí a členským státem (věc T-36/04, *API v. Komise*). Pojem informace o životním prostředí v § 2 písm. a) zákona o právu na informace o životním prostředí je tak třeba vykládat v tom smyslu, že nezahrnuje informace z řízení o porušení unijního práva, které se týká životního prostředí, neboť převažující charakter těchto dokumentů se týká řízení o porušení unijního práva, nikoli životního prostředí. Proto bylo třeba namísto zákona o právu na informace o životním prostředí aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím a výjimku uvedenou v § 11 odst. 4 písm. b) tohoto zákona. V tomto případě nebylo nutno provádět konkrétní přezkum dotčených veřejných zájmů, neboť dokumenty z řízení pro porušení unijního práva jsou případem zvláštních okolností, ze kterých je zřejmé, že jsou kryty výjimkou ve zpřístupnění (viz rozsudky Tribunálu ve věci T-36/07, bod 58, T-29/08, *LPN v. Komise*, bod 108, rozhodnutí Soudního dvůr EU ve spojených věcech C-514/11 a C-605/11, bod 84), kde nepřevažuje veřejný zájem na zpřístupnění informací o životním prostředí.

10. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. V daném případě soud rozhodl o věci bez jednání, neboť žalovaný vyjádřil souhlas s upuštěním od ústního jednání v této věci a žalobce s takovým postupem nevyjádřil ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud se nejprve zaměřil na otázku, zda správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy, pokud o žádosti o informace rozhodl podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce se domáhal informací, které byly předmětem komunikace mezi Českou republikou a Komisí v rámci prejudiciální fáze řízení vedeného podle článku 258 Smlouvy o fungování EU s argumentací, že rozhodující je, že se jedná o informace o životním prostředí, nikoliv to, že tyto informace jsou předmětem předběžného řízení před Komisí, jak argumentoval žalovaný. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (bod 15), neexistuje důvod, proč by mělo být nakládáno odlišně s informacemi v různých řízeních o porušení unijního práva pouze proto, že část výtek Komise EU směřuje k namítanému porušení požadavků v oblasti ochrany životního prostředí. Takové odlišné zacházení s informacemi v rámci řízení o porušení unijního práva nemůže být ospravedlněno ani zvláštním zájmem na zveřejňování, resp. zpřístupňování informací o životním prostředí. K tomu také principiálně směřovala prvotní argumentace žalovaného, když v rámci

odlišení povahy požadovaných informací, v rámci posuzování, jaký zákon bude třeba bez ohledu na označení žádosti žalobce aplikovat (zda zákon o svobodném přístupu k informacím či zákon o právu na informace o životním prostředí), poukázal na rozsudek ve věci C-316/01 *Glawischnig*. Podle tohoto rozsudku totiž pojem „informace o životním prostředí“ nelze vykládat tak, že by žadatel měl obecné a neomezené právo na přístup k informacím správních úřadů, které mají jen minimální vztah k aspektům životního prostředí. To, že se právní úprava se od té doby změnila, že platnost směrnice 90/313 skončila k 14. 2. 2005 a byla nahrazena novou směrnicí 2003/4/ES, je z tohoto pohledu irelevantní. V této oblasti lze odkázat i na řešení obdobné problematiky v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 8A 7/2011-57.

13. Z obsahu žádosti, kdy žalobce požadoval kopii podnětu či stížnosti, na jejichž základě Komise řízení zahájila, kopii „úředního oznámení“ („Letter of Formal Notice“), zaslaného dne 16. 7. 2010 Komisí České republiky, kopii odpovědi České republiky na toto oznámení, pokud existuje a kopie ostatních úředních dokumentů a písemné komunikace vztahující se k řízení o možném porušení směrnice, ať již je jejich autorem Komise nebo Česká republika, je zřejmé, že žalobce požadoval informace týkající se probíhajícího šetření a nikoliv pouze údaje týkající se stavu ovzduší, které měly představovat porušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/50/ES o kvalitě vnějšího ovzduší a ovzduší pro Evropu. Za této situace je nerozhodné, že žalobce svou žádost o informace označil jako žádost o poskytnutí informací o životním prostředí podle zákona o právu na informace o životním prostředí.
14. Jelikož žalobcem požadované informace byly předmětem řízení vedeného podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, žalovaný z toho důvodu dospěl ke správnému závěru, že žádost je třeba vyřídit podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nikoliv podle zákona o právu na informace o životním prostředí, ačkoliv nevyloučil, že informací ohledně rozsahu znečištění ovzduší v České republice v návaznosti na požadavky Směrnice EP a Rady 2008/50/ES o kvalitě vnějšího ovzduší a čistším ovzduší pro Evropu se lze domáhat i podle zákona o právu na informace o životním prostředí. Taková žádost by však musela mít jiný obsah a měla by být podána u jiného subjektu. Je třeba rozlišovat mezi informacemi, které se vztahují k řízení podle článku 258 Smlouvy o fungování EU (požadované listiny) a údaji o samotném ovzduší (informace o stavu životního prostředí).
15. Dále se soud zabýval existencí podmínek bránících poskytnutí požadovaných informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak bylo již uvedeno shora, ohledně řízení podle článku 258 Smlouvy o fungování EU (dříve článek 226 Smlouvy o založení ES) v obdobném případě Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 8A 7/2011-57, uvedl, že jednotlivé fáze tohoto řízení spolu tvoří vzájemně provázaný celek, kdy cílem formálního upozornění a odůvodněného stanoviska je vymezit předmět sporu, přičemž žaloba a tyto dokumenty musí být založeny na identických důvodech. Podrobněji je možné uvést, že obligatorní fázi řízení podle čl. 258 Smlouvy o fungování EU je předběžné řízení před Komisí, kdy Komise nejprve zašle státu formální sdělení, v němž ho upozorní na porušování práva Unie, a umožní mu, aby se k věci vyjádřil. Odůvodněné stanovisko Komise, vydané na základě vyjádření státu, má již formální náležitosti obdobné žalobě a obsahuje konkretizaci porušení práva Unie, jeho okolnosti a návrh výroku. Současně stanoví lhůtu, ve které má členský stát protiprávní stav odstranit. Pokud protiprávní stav zcela nebo zčásti nadále trvá a Komise se rozhodne podat žalobu, musí být předmět žaloby totožný s předmětem proběhnuvšího předběžného řízení [viz *Syllová*,

Pítrová, Paldusová a kol. Lisabonská smlouva. Komentář. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 823]. Ve shodě s výše uvedeným rozsudkem soud uvádí, že „v případě, kdy se žalobce domáhá poskytnutí informací obsažených v odůvodnění stanoviska, domáhá se v konečném důsledku právě těch informací, které mohou být detailně obsaženy v žalobě, to vše za situace, kdy vlastní řízení ve druhé fázi dosud ani nezačalo. Tím spíše je tedy zapotřebí ochránit uplatněním výluky z informační povinnosti informace, týkající se prejudiciální fáze řízení o porušení Smlouvy, když tuto fázi je třeba chápat jako neoddělitelnou součást fáze judičiální.“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2014, č. j. 8A 7/2011-57). Z tohoto důvodu byla aplikace výluky podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím žalovaným opodstatněná, neboť je zapotřebí poskytovat ochranu dokumentům v obou fázích řízení podle článku 258 Smlouvy o fungování EU, a to bez ohledu na oblast, které se požadovaná informace týká (v tomto případě životní prostředí). Účelem výjimky z práva na svobodný přístup k informacím podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je přitom zájem na ochraně nezávislosti soudu jako orgánu státní moci, tj. řádného průběhu řízení před soudy, dále pak i zájem na ochraně účastníků soudního řízení před případnými vnějšími vlivy. Tyto závěry lze obdobně vztáhnout nejen na rozhodovací činnost vnitrostátních soudů, ale i na rozhodovací činnost nadnárodních soudů, kde jako účastník řízení vystupuje prostřednictvím svých orgánů či zástupců Česká republika, a to včetně zvláštního řízení o tzv. dozorcí žalobě na porušení povinností členského státu podle článku 258 Smlouvy o fungování EU (viz i žalovaným citovaný rozsudek Tribunálu ze dne 12. 9. 2007, T-36/04, API v. Komise, body 63, 79, 80 v napadeném rozhodnutí).

16. Soud dále považuje za vhodné odkázat na rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech C-514 a C-605/11 ze dne 14. 11. 2013, na který odkazoval i žalovaný, kdy šlo o rozsudek ve věci stížnosti nevládní organizace zabývající se ochranou životního prostředí, která se domáhala u Komise přístupu k informacím, které si Komise vyměnila v rámci řízení vztahujících se k řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení s příslušnými portugalskými orgány. Komise původně žádost této nevládní organizace odmítla s odkazem na čl. 4 odst. 2 třetí odrážku nařízení č. 1049/2001 („*Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odeprou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochranycílů inspekce, vyšetřování a auditu*“). Soudní dvůr EU se vyjádřil rovněž i k čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, který zní: „*Pokud jde o čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážku nařízení (ES) č. 1049/2001, s výjimkou šetření, zejména týkajících se možného porušení práva Společenství, má se za to, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění existuje v případě, kdy se požadované informace týkají emisí do životního prostředí. Pokud jde o ostatní výjimky stanovené v článku 4 nařízení (ES) č. 1049/2001, vykládají se důvody pro odmítnutí restriktivně s přihlédnutím k veřejnému zájmu, jemuž zpřístupnění slouží, a ke skutečnosti, zda se požadované informace týkají emisí do životního prostředí.*“

Soudní dvůr EU v této věci uvedl:

„(53) Podle článku 3 tohoto nařízení se nařízení č. 1049/2001 a konkrétně jeho článek 4 sice v zásadě uplatní na všechny žádosti o přístup k informacím orgánů či subjektů Společenství o životním prostředí, avšak článek 6 nařízení č. 1367/2006 obsahuje specifitější pravidla pro takové žádosti o přístup, která přístup k dokumentům zčásti umožňují a zčásti omezují.

(54) První věta odstavce 1 tohoto článku 6, který zakotvuje pravidlo, jež má usnadnit přístup k dokumentům obsahujícím informace o životním prostředí, stanoví, že toto pravidlo se nevztahuje na „šetření, zejména týkajících se možného porušení práva Společenství“.

(55) Z toho vyplývá, že řízení o nesplnění povinnosti je touto unijní právní úpravou považováno za řízení, jehož povaha per se brání tomu, aby v této oblasti byla uznána naprostá transparentnost, a které má proto zvláštní postavení v rámci úpravy přístupu k dokumentům.

(64)... Výjimka stanovená v čl. 6 odst. 1 první větě nařízení č. 1367/2006 totiž, pokud je o šetření možných porušení práva Společenství, nerozlišuje typ dokumentů ve spise týkajícím se takových šetření nebo autora dotčených dokumentů. ...“

17. Ohledně posouzení tzv. převažujícího veřejného zájmu, tj. pojmu obsaženého jak v čl. 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001, tak v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006) soud opět odkazuje na rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech C-514 a C-605/11 ze dne 14. 11. 2013:

(80) První věta odstavce 1 tohoto článku 6 odkazuje na ustanovení čl. 4 odst. 2 první a třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 a stanoví, že převažující veřejný zájem na zpřístupnění existuje v případě, kdy se požadované informace týkají emisí do životního prostředí. Tato zákonná domněnka se vztahuje k čl. 4 odst. 2 in fine, jež vylučuje, aby byl přístup k dokumentu odepřen v případě, že veřejný zájem převažující nad chráněnými zájmy odůvodňuje zpřístupnění uvedeného dokumentu. Uvedená zákonná domněnka se však neuplatní na „šetření, zejména týkající se možného porušení práva Společenství.“

18. V této souvislosti je logické tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí v bodě 36, kde je uvedeno, že zpřístupněním předmětných dokumentů by byl jednoznačně porušen čl. 4 bod 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001, neboť by Komisi připravilo o její právo tyto dokumenty nezveřejňovat. Obdobné se uplatní i u posuzování tzv. převažujícího veřejného zájmu ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006. Ačkoli nařízení č. 1049/2001 a nařízení č. 1367/2006 dopadají na orgány v těchto nařízeních uvedené, mohl by být zmařen účel této úpravy, kdyby v odůvodněných případech nebylo možné tuto úpravu vztáhnout i na vnitrostátní orgány daného státu.
19. Z výše uvedeného je zřejmé, že § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím je nutno v návaznosti na čl. 4 odst. 2 třetí odrážku nařízení č. 1049/2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise a čl. 6 odst. 1 věta první nařízení č. 1367/2006 interpretovat tak, že toto ustanovení vnitrostátním orgánům brání zpřístupňovat dokumenty, které jsou předmětem řízení vedeného podle článku 258 Smlouvy o fungování EU. Podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků. V souvislosti se shora uvedeným nařízením č. (ES) 1049/2001 je třeba omezení práva na informace o rozhodovací činnosti soudů podle zákona o svobodném přístupu k informacím vztáhnout i na řízení před Soudním dvorem EU a tedy i na řízení předcházející projednání věci soudem, když šetření o možném porušení povinnosti ze smluv provádí Komise. Pro posouzení důvodnosti žaloby není rozhodné, že nařízení (ES) č. 1049/2001 upravuje přístup veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise, podle tohoto předpisu žalovaný nepostupoval, ale nemohl nepřihlédnout k tomu, jakým způsobem je názíráno v dokumenty Komise v takových případech. Ve stejném smyslu pak musel vyložit i rozsah ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím.

20. Co se týče namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud nemá za to, že by napadené rozhodnutí vykazovalo znaky nepřezkoumatelnosti, tj. takové vady, která brání soudnímu přezkumu v mezích žalobních bodů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84), případně, že by žalovaný vykročil při svém rozhodování z mezí zákona, jak namítal žalobce, když napadené rozhodnutí napadl pro jeho údajný rozpor s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
21. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

